

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U RIJECI
Žrtava fašizma 7

Poslovni broj GŽ-5261/2011-8

189 2011

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Rijeci, u vijeću sastavljenom od sudaca Milene Vukelić Margan, predsjednice vijeća, te Helene Vlahov Kozomara, sutkinje izvjestiteljice i članice vijeća i Ingrid Bučković, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja MOKO-TOURS d.o.o. za ugostiteljstvo i turizam Senj, A. Starčevića 9, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Vodopija & Matić j.t.d. iz Rijeke, protiv tuženika GRADA SENJA, Stara cesta 2, zastupanog po punomoćniku Ivici Begonja, odvjetniku iz Rijeke, uz sudjelovanje umješaka Republike Hrvatske, zastupane po Općinskom državnom odvjetništvu u Crikvenici, Građansko-upravni odjel, radi utvrđenja prava vlasništva i izdavanja tabularne isprave, odlučujući o žalbi tužitelja, izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Crikvenici poslovni broj P-43/2009 od 25. svibnja 2011. godine, u sjednici vijeća održanoj 3. rujna 2014. godine,

presudio je

I. Odbija se žalba tužitelja kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Crikvenici poslovni broj P-43/2009 od 25. svibnja 2011. godine u točki I. izreke, točki II. izreke za iznos od 24.910,00 kn i točki III. izreke.

II. Djelomičnim uvaženjem žalbe tužitelja preinačuje se presuda Općinskog suda u Crikvenici poslovni broj P-43/2009 od 25. svibnja 2011. godine u točki II. izreke za iznos od 615,00 kn i sudi na način da se zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška u tom dijelu odbija kao neosnovan.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška žalbenog postupka.

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja u točki I. izreke odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja kojim je tražio da se utvrdi da je tužitelj Moko-tours d.o.o. Senj, Ante Starčevića 29, stekao vlasništvo i da je vlasnik nekretnine označene kao k.č.br. 387/2 upisane u zk.ul.br. 551 k.o. Gard Senj do 4. lipnja 1998. godine, odnosno do donošenja Odluke Vlade Republike Hrvatske o određivanju granica pomorskog dobra kojom je predmetna nekretnina proglašena pomorskim dobrom, što je tuženik Grad Senj, Stara cesta 2, Senj, kao pravni sljednik „Općenarodne imovine sa organom upravljanja Narodni odbor Grada Senja“ dužan priznati i

izdati tužitelju tabularnu ispravu podobnu za upis tog prava u zemljišnim knjigama, u roku od 15 dana.

U točki II. izreke naloženo je tužitelju da nadoknadi tuženiku parnični trošak u iznosu od 25.525,00 kn, u roku od 15 dana.

U točki III. izreke naloženo je tužitelju da nadoknadi umješaču parnični trošak u iznosu od 9.500,00 kn, u roku od 15 dana.

Protiv te presude žali se tužitelj zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava.

Bitnu povredu iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 28/13; dalje ZPP) nalazi u proturječnosti razloga o odlučnim činjenicama i izvedenih dokaza. Tužitelj smatra da je za pravilno presuđenje bilo potrebno raspraviti status utužene nekretnine u vrijeme stjecanja, a posljedično tome i status objekta izgrađenog na prijedoru 1967. godine, i to sukladno pravnim pravilima koja su bila na snazi u vrijeme stjecanja. Tužitelj navodi da se Osnovni zakon o iskorištavanju luka i pristaništa (Službeni list SFRJ 24/61) odnosio na luke kao poduzeća koja upravljaju određenim lučkim područjem, dakle, situaciju kada je poduzeće luke osnovano ili u postupku osnivanja te načinu korištenja luke od strane takvog poduzeća. Međutim, sud prvog stupnja u konkretnom slučaju nije imao podatke, točnije niti jedan dokaz o tome da bi uopće i kada poduzeće Luka Senj bilo osnovano i kojim područjem je ovo poduzeće upravljalo. Navodi da spomenutim propisom nije reguliran status luke kao pomorskog dobra kao ni status objekta koji je izgrađen na području kojim upravlja poduzeće Luka, pa nije bilo mjesta primjeni tog Zakona. Navodi da Uredba o javnom pomorskom dobru iz 1939. godine iako sadrži definiciju pomorskog dobra, njome nije određeno da luka predstavlja pomorsko dobro, a u slučaju dvojbe što je pomorsko dobro, odluku donosi i određuje granica pomorskog dobra Direkcija pomorskog saobraćaja. Navodi da je tek Zakonom o pomorskom i vodnom dobru iz 1974. godine po prvi put izriječno određeno da luka predstavlja pomorsko dobro. Navodi da je ugostiteljski objekt koji se nalazio na predmetnoj nekretnini izgrađen uz valjanu urbanističku dokumentaciju (lokacijska i građevinska dozvola). Predmetna nekretnina u vrijeme kad je pravni prednik gradio nije bila određena kao pomorsko dobro niti su sukladno Uredbi bile određene granice pomorskog dobra, jer bi u protivnom kao takva bila evidentirana u tzv. spisku I. javnih dobra. Smatra da je odlučna činjenica vrijeme gradnje objekta te sukladno dostavljenoj dokumentaciji - primjena Uredbe iz 1939. godine. Navodi da nekretnina ne može na temelju zakona postati pomorsko dobro već je potreban akt-odluka koja je konstitutivnog karaktera kojom su određena nekretnina proglašava pomorskim dobrom. Navodi da u trenutku stupanja na snagu Zakona iz 1974. godine pravni prednik tužitelja već je izgradio objekt, pa sukladno odredbi čl. 88. st. 1. Zakona o pomorskom i vodnom dobru, lukama i pristaništu iz 1974. godine priznaje se valjanost stjecanja prava vlasništva i drugih stvarnih prava ako je to pravo postojalo do dana stupanja na snagu tog Zakona ili ako je postojala valjana pravna osnova stjecanja prava vlasništva do 1974. godine, što je ovdje slučaj. Navodi da počev od osnivanja katastarskog operata 1957. godine predmetna nekretnina nije evidentirana kao pomorsko dobro. Konačno, tužitelj smatra da bi bila sporna i pasivna legitimacija ukoliko bi se radilo o pomorskom dobru jer bi tada kao tuženik morala biti označena Republika Hrvatska. Navodi da je predmetna nekretnina najranije mogla postati pomorsko dobro 1974. godine, a službeno je proglašena pomorskim dobrom tek 1998. godine kada je kao takva i evidentirana u zemljišnim knjigama i katastarskom operatu. Navodi da je predmetna nekretnina u vrijeme kada je pravni prednik

tužitelja počeo graditi bila utvrđena kao jedinstveno gradilište koje služi redovnoj uporabi zgrade i da je objekt izgrađen u skladu sa zakonom. Proizvoljnim smatra zaključak suda prvog stupnja da prednik tužitelja nije imao status korisnika već da je bio u zakupnom odnosu jer tijekom postupka nije dostavljena takva isprava niti je na tu okolnost proveden neki drugi dokaz. Neovisno o tome je li postojalo korištenje ili zakupni odnos, tužitelj navedeno ne smatra relevantnim obzirom da je potrebno raspraviti pravni status objekta izgrađenog na prieporu. Pri tome smatra nepotrebnim utvrđivati zemljište za redovnu uporabu zgrade jer je definirano lokacijskom dozvolom i formiranjem građevinske parcele, a to je upravo spomenuta nekretnina. Tužitelj posebno osporava i odluku o parničnom trošku.

Predlaže pobijanu presudu preinačiti na način da se tužbeni zahtjev usvoji uz obvezu tuženika i umješača da tužitelju naknade trošak postupka, podredno ukinuti i predmet vratiti sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba je djelomično osnovana.

Donošenjem pobijane presude nije počinjena bitna povreda iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, jer nema proturječnosti između razloga o odlučnim činjenicama i izvedenih dokaza.

Pazeći po službenoj dužnosti povodom izjavljene žalbe na postojanje neke druge od bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a, ovaj sud je utvrdio da donošenjem pobijane presude nije počinjena ni jedna od tih povreda.

U provedenom postupku je utvrđeno da je z.č. 387/2 iz zk.ul.br. 551 k.o. Senj prema stanju zemljišne knjige u vrijeme podnošenja tužbe (18. kolovoza 2005. godine) bila upisana kao Općenarodna imovina sa organom upravljanja Općina Senj, da je u tijeku postupka došlo do promjene zemljišnoknjižnog stanja te je predmetna nekretnina upisana kao pomorsko dobro.

Nadalje, utvrđeno je da je dana 29. svibnja 1992. godine sklopljen ugovor između tužitelja kao kupca i ugostiteljskog poduzeća Jadran iz Gospića (u nastavku teksta UP Jadran) kao prodavatelja, a kojim ugovorom je prodavatelj prodao kupcu nekretninu na kojoj je nositelj prava raspolaganja, i to ugostiteljski objekt Snack bar u Senju na trajektnom pristaništu kod mađarske rive ukupne površine 120 m². Utvrđeno je da je u vrijeme podnošenja tužbe na spornoj nekretnini bio izgrađen objekt u kojem je tužitelj obavljao ugostiteljsku djelatnost i da je isti objekt u tijeku parničnog postupka srušen odlukom tijela upravne vlasti.

Nadalje, provedenim očevidom na licu mjesta i vještačenjem po vještaku mjerničke struke utvrđeno je da zk. čestica 387/2 k.o. Senj, a koja odgovara katastarskoj čestici 731 nalazi se unutar granica pomorskog dobra. Također, iz uvjerenja Upravnog odjela za graditeljstvo, zaštitu okoliša i prirode te komunalno gospodarstvo od 19. veljače 2010. godine utvrđeno je da je prema stanju na dan 24. srpnja 1991. godine z.č. 387/2 k.o. Senj bila predviđena kao operativna obala i prostor za luku i pristanište i nalazila se unutar zahvata GUP Grada Senja, a prema važećem PP uređenja Grada Senja prema svojoj namjeni predviđena je za luku i privezište i nalazi se unutar zahvata UPU užeg područja Grada Senja.

Nadalje, iz uvjerenja Upravnog odjela za graditeljstvo, zaštitu okoliša i prirode te komunalno gospodarstvo od 12. svibnja 2010. godine utvrđeno je da je Luka Senj koja se nalazi između ostalog i na z.č. 387/2 izgrađena do 15. veljače 1968. godine.

Na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja sud prvog stupnja utvrđuje da predmetna nekretnina temeljem propisa koji su se primjenjivali u razdoblju od gradnje predmetnog objekta 1967. godine i to paragrafa 289. Općeg građanskog zakonika koji se primjenjivao temeljem Zakona o nevažnosti pravnih propisa donesenih prije 6. travnja 1941. godine i za vrijeme neprijateljske okupacije, a koji je propisivao kako su one stvari koje su dozvoljene samo na uporabu kao ceste, velike i male luke i obale morske zovu se općeno ili javno dobro, zatim Osnovnog zakona o iskorištavanju luka i pristaništa iz 1961. godine koji je propisivao kako općinska skupština aktom o osnivanju poduzeća luke određuje područje koje mu se predaje na korištenje, operativne obale, lukobrane, lučke uređaje i postrojenja koja se nalaze na području luke i služe za rad luci te se predaju poduzeću za iskorištavanje kao njegova osnovna sredstva, zatim odredbom čl. 4. Zakona o pomorskom dobru, lukama i pristaništima iz 1974. godine kojim je bilo propisano kako je luka pomorsko dobro te kako je pomorsko dobro u društvenom vlasništvu u općoj uporabi, pomorskim dobrom upravljaju općina te kako se na pomorskom dobru ne mogu stjecati po bilo kojoj osnovi pravo vlasništva i druga stvarna prava i odredbom čl. 51. Pomorskog zakonika iz 1994. godine koji je propisivao kako se na pomorskom dobru ne može stjecati ni pravo vlasništva ni drugog stvarnog prava po bilo kojoj osnovi i da pomorskim dobrom upravlja, održava ga i zaštićuje Republika Hrvatska neposredno i/ili putem županija, predstavlja pomorsko dobro budući da je sastavni dio luke, pa kao takva nije mogla biti predmetom prava vlasništva, pa samim time niti utužena zemljišnoknjižna čestica, pa tužitelj nije mogao steći pravo vlasništva.

S tim u svezi sud prvog stupnja smatra da se tužitelj neosnovano poziva na odredbu čl. 12. Zakona o osnovnim vlasničkim pravnim odnosima („Narodne novine“ br. 53/91 – u nastavku teksta ZOVO) koja propisuje kad je zgrada na kojoj postoji pravo vlasništva izgrađena, u skladu sa zakonom, na zemljištu u društvenom vlasništvu, vlasnik zgrade ima pravo korištenja zemljišta na kojem je zgrada izgrađena i zemljišta što služi za redovnu upotrebu te zgrade jer utvrđuje da tužitelj nije bio korisnik zemljišta jer investitor nije imao pravo korištenja zemljišta već je imao ugovor o zakupu. Naime, utvrđuje iz rješenja o odobrenju za izgradnju Odjela za privredu i financije od 7. lipnja 1967. godine da je investitor dostavio uz molbu suglasnost Lučke kapetanije Rijeka kao i ugovor o zakupu zemljišta, pa kako nije imao pravo korištenja zemljišta već je imao ugovor o zakupu zemljišta, građenjem nije mogao steći vlasništvo na zemljištu.

Prema stajalištu suda prvog stupnja tuženik je pasivno legitimiran u ovoj parnici jer je u vrijeme podnošenja tužbe u zemljišnim knjigama na utuženoj nekretnini bila upisana općenarodna imovina s organom upravljanja Narodni odbor Općine Senj, dok Republika Hrvatska ima status umješača s položajem jedinstvenog suparničara budući da je nekretnina pomorsko dobro s kojim upravlja Republika Hrvatska te će se pravni učinci presude odnositi neposredno na nju, a iz razloga što je u zemljišnim knjigama zabilježeno postojanje spora.

Prvostupanjski sud nadalje navodi da je pravna osnova na koju se poziva tužitelj stjecanje prava vlasništva temeljem odredbe iz čl. 12. ZOVO orginaro stjecanje prava vlasništva. Slijedom navedenog odbija i zahtjev tužitelja za izdavanje tabularne isprave budući da sukladno odredbi iz čl. 54. Zakona o zemljišnim knjigama (NN 91/96, 68/98, 137/99, 73/00, 114/01, 100/04, 107/07, 152/08 – u nastavku teksta ZZK) samo privatne isprave na temelju kojih se dopušta uknjižba trebaju, između ostalog sadržavati tabularnu izjavu.

Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno je sud prvog stupnja primijenio materijalno pravo kad je tužbeni zahtjev tužitelja odbio.

Naime, tužitelj tvrdi da je postao izvanknjižni vlasnik sporne nekretnine prije nego što je ista postala pomorsko dobro.

Radi se o nekretnini koja je bila u društvenom vlasništvu, a prema odredbi čl. 362. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ br. 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 143/12 – u nastavku teksta ZV) smatra se da je vlasnik nekretnine osoba koja u zemljišnim knjigama upisana kao nositelj prava upravljanja odnosno korištenja i raspolaganja. Radi se o zakonskoj predmnjevi koju može oboriti onaj koji uspije dokazati da pravo na toj stvari koje se potom pretvorilo u pravo vlasništva stekao on odnosno njegov pravni prednik, na valjanom pravnom temelju uz ispunjenje svih ostalih pretpostavki koje su se za stjecanje tog prava zahtijevale u trenutku stjecanja (čl. 363. st. 2. ZV-a). Tužitelj tvrdi da je vlasništvo predmetne nekretnine stekao njegov pravni prednik građenjem na spornoj nekretnini koja je njegovom pravnom predniku dodijeljena na korištenje u tu svrhu, na temelju lokacijske i građevinske dozvole iz 1967. godine. Iako svoje pravo korištenja na predmetnoj nekretnini tužiteljjev prednik nije upisao u zemljišnim knjigama, istu da je držao u posjedu pravni prednik tužitelja i tužitelj za obavljanje svoje djelatnosti. Smatra da je vlasnik objekta izgrađenog na predmetnoj nekretnini postao i vlasnik zemljišta na kojem je izgrađen, što je bilo moguće, jer u vrijeme stjecanja nije imala status pomorskog dobra te je stoga stekao pravo vlasništva do 4. lipnja 1998. godine.

Tužitelj pravilno ukazuje na odredbu čl. 388. st. 2. ZV-a prema kojoj stjecanje, promjena, pravni učinci i prestanak stvarnih prava do stupanja na snagu tog zakona prosuđuje se prema pravilima koja su se primjenjivala u trenutku stjecanja, promjene i prestanka prava i njihovih pravnih učinaka. Tužitelj tvrdi da je njegov pravni prednik status nositelja prava korištenja na predmetnom zemljištu stekao izgradnjom objekta 1967. godine.

Neosnovano tužitelj ističe da predmetna čestica u vrijeme gradnje (1967. godine) nije bila pomorsko dobro. Sporna nekretnina je prema podacima u spisu do 15. veljače 1968. godine bila izgrađena luka te u smislu odredbe paragrafa 1. st. 1. Uredbe sa zakonskom snagom o pomorskom javnom dobru iz 1939. godine (u nastavku teksta Uredba iz 1939. godine) i Osnovnog zakona o iskorištavanju luka i pristaništa (SL FNRJ 24/61, SL SFRJ 10/65, 23/67, 2/68, NN 52/71 i 52/73 – u nastavku teksta OZILP) smatra se pomorski dobrom. Ovaj posljednji propis zamijenjen je Zakonom o pomorskom i vodnom dobru, lukama i pristaništima (NN 19/74, 24/74, 39/74, 39/75, 17/77 i 18/81 – u nastavku teksta ZPVDLP) koji je također u odredbi čl. 4. st. 1. propisivao da je luka pomorsko dobro, kao i odredba čl. 49. st. 2. Pomorskog zakonika (NN 17/94, 74/94 i 43/96 – u nastavku teksta PZ). Prema tome morska luka je temeljem svih naprijed navedenih propisa ex lege bila pomorsko dobro.

Ta činjenica, međutim, nije jedina koja čini neosnovanim zahtjev tužitelja za utvrđenje da je stekao pravo vlasništva do 4. lipnja 1998. godine.

Naime, tužitelj kao pravnu osnovu stjecanja prava vlasništva sporne nekretnine nije naveo samo kupoprodajni ugovor iz 1992. godine sklopljen između UP Jadran iz Gospića i Moko Tours p.o., već se pozivao i na građenje i odluke nadležnih tijela (rješenje o lokaciji i odobrenje za gradnju), tvrdeći da je UP Jadran iz Gospića bio izvanknjižni vlasnik predmetne nekretnine, a koju je njegov pravni prednik izgradio uz odobrenje nadležnih tijela.

Međutim, tužitelj nije dokazao da je izgrađeni objekt bio imovina Interturista iz Zagreba, na koju pravnu osobu je glasilo rješenje o lokaciji i odobrenje za gradnju iz 1967. godine, na koje se tužitelj poziva tijekom postupka, niti je dokazao da je UP Jadran iz Gospića pravni slijednik Interturista na kojeg je prenio pravo raspolaganja tim objektom.

S obzirom da tužitelj nije dokazao da je UP Jadran iz Gospića imao pravo raspolaganja, a što bi bilo odlučno glede valjanog prijenosa tog prava za korist prednika tužitelja, pravilno je sud prvog stupnja utvrdio da tužitelj nije stekao pravo vlasništva predmetne nekretnine do 4. lipnja 1998. godine.

Konačno, tužitelj u ovom postupku nije dokazao ni to da bi se na zakonom predviđen način pravo upravljanja, odnosno korištenja i raspolaganja na predmetnoj nekretnini pretvorilo u pravo vlasništva.

Naime, odredbom čl. 360. st. 1. ZV-a pravo upravljanja, odnosno korištenja i raspolaganja na stvari u društvenom vlasništvu postalo je pretvorbom nositelja toga prava – pravo vlasništva one osobe koja je pretvorbom postala sveopći pravni slijednik dotadašnjeg nositelja prava upravljanja, odnosno korištenja i raspolaganja na toj stvari, ako je stvar sposobna biti predmetom prava vlasništva; osim ako posebnim zakonom nije što drugo određeno.

No odredba čl. 390 st. 1. ZV-a i odredbe članka 360.-365. toga Zakona ne odnose se na stvari na kojima pravo upravljanja, korištenja i raspolaganja na kojima su pravo upravljanja, korištenja i raspolaganja imale bivše društvene i društveno-političke organizacije na stvari koje nisu unesene u društveni kapital pravnih osoba u postupku pretvorbe na temelju Zakona o pretvorbi društvenih poduzeća, te na stvari pravnih osoba u društvenom vlasništvu sa sjedištem na prije okupiranom, a sada oslobođenom području Republike Hrvatske.

Također odredbom čl. 390.a ZV-a propisano je da trgovačko društvo kao pravni slijednik društvenog poduzeća, po završenoj pretvorbi društvenoga vlasništva, vlasnik je nekretnina koje su na dan procjene vrijednosti temeljnog kapitala u postupku pretvorbe ili privatizacije bile: društveno vlasništvo s pravom upravljanja, korištenja i raspolaganja društvenog poduzeća i koje su mogle biti predmet stjecanja prava vlasništva i čija je vrijednost procijenjena u kapital društva i koje su po nadležnom tijelu iskazane u kapitalu društva.

Budući da tužitelj nije dokazao da je predmetne nekretnine unio u temeljni kapital, proizlazi da tužitelj ni zbog navedenog nije mogao steći pravo vlasništva predmetne nekretnine do 4. lipnja 1998. godine, pa tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan jer se ne primjenjuju odredbe čl. 360. do 365. ZV-a.

Pri tome ovaj sud dodaje da iz izvotka iz zemljišnih knjiga za nekretninu proizlazi da je na temelju čl. 1. i 5. Uredbe o uknjižbi prava vlasništva na državnoj nepokretnoj imovini (Službeni list FNRJ broj 58/47) dana 5. siječnja 1948. godine predmetna nekretnina uknjižena kao općenarodna imovina s tim da je 16. kolovoza 1950. godine na temelju rješenja Gradskog narodnog odbora u Senju od 22. srpnja 1950. godine upisan kao organ upravljanja Narodni odbor Općine Senj, pa tužitelj neosnovano tvrdi da je njegov prednik stekao pravo vlasništva građenjem jer građenjem na zemljištu u društvenom vlasništvu nije se moglo steći pravo vlasništva izgradnjom objekta. Naime, objekt je prema tvrdnji tužitelja izgrađen 1967. godine pa dolaze u primjenu pravna pravila iz paragrafa 417.-419. OGZ-a koja su pretpostavila situaciju građenja na zemljištu u građanskom vlasništvu, što znači da tužitelj ni po tom propisu nije mogao steći pravo vlasništva građenjem na spornoj nekretnini.

Nemaju osnove ni žalbeni navodi tužitelja da tuženik nema pasivnu legitimaciju u odnosu na dio tužbenog zahtjeva kojim je traženo da se utvrdi da je stekao pravo vlasništva do 4. lipnja 1998. godine to zato jer legitimacija tuženika jasno proizlazi iz povijesnog vlasničkog lista iz kojeg je vidljivo da je predmetna nekretnina u vrijeme podnošenja tužbe bila upisana kao općenarodna imovina s organom upravljanja Narodni odbor Grada Senja koji je pravni prednik tuženika, to je on i pasivno legitimiran u odnosu na navedeni dio tužbenog zahtjeva.

Točno je izraženo pravno shvaćanje prvostupanjskog suda da zabilježba spora ne sprječava nositelja knjižnog prava na kojeg se zabilježba odnosi da nakon provedene zabilježbe raspolaže tim knjižnim pravom, ali da zabilježba čini sva ta raspolaganja uvjetnim i ovisnim o ishodu zabilježenog spora (čl. 81. ZZK-a). Navedeno, međutim ne odnosi se na konkretan slučaj iz razloga što u ovom sporu nije se radilo o raspolaganju nositelja knjižnog prava već zakonskom određivanju.

Pri tome treba reći da je zahtjev za izdavanje tabularne isprave obveznopravne prirode koji pretpostavlja postojanje određenog građanskopravnog odnosa između ugovornih stranaka, a u slučaju originarnog stjecanja prava vlasništva, tužitelj bi bio ovlašten zahtijevati od tuženika isključivo trpljenje upisa njegova prava vlasništva u zemljišne knjige, naravno pod pretpostavkama osnovanosti njegove tvrdnje o stjecanju prava vlasništva na kojoj nekretnini je upisano pomorsko dobro.

Sporna nekretnina po svom pravnom režimu predstavlja morsku obalu - javno dobro u općoj upotrebi, što proizlazi iz upisa tog zemljišta u zemljišnim knjigama.

Zakonom o pomorskom dobru i morskim lukama ("Narodne novine", broj 158/03, 100/04 i 141/06 – dalje: ZPDML) određeno je da je pomorsko dobro opće dobro od interesa za Republiku Hrvatsku i ima njezinu osobitu zaštitu, a upotrebljava se i koristi pod uvjetima i na način propisan tim zakonom (čl. 3. st. 1.) a njime upravlja i vodi brigu o zaštiti i odgovara Republika Hrvatska neposredno ili putem jedinice područne (regionalne) samouprave odnosno jedinice lokalne samouprave u skladu s odredbama tog Zakona (čl. 10. st. 1.).

S obzirom na tako utvrđeno činjenično stanje sud prvog stupnja je pogrešno odbio prigovor promašene pasivne legitimacije u odnosu na zahtjev za izdavanje tabularne isprave pobliže opisanim u izreci prvostupanjske presude, što međutim nije bilo od utjecaja na odlučivanje jer je tužbeni zahtjev pravilno odbijen.

Naime, ovaj sud smatra, da tuženiku koji nema nikakva prava na spornoj nekretnini, ne može se formalnopravno, nametati obveza izvršiti činidbu koju on subjektivno ne može izvršiti, izdati tabularnu ispravu podobnu za uknjižbu prava vlasništva tužitelja na nekretnini koja nije njegovo vlasništvo, odnosno trpjeti nešto što objektivno nije moguće izvršiti, trpjeti provedbu upisa tužitelja na nekretnini protiv treće osobe. Radi navedenog tuženik nije pasivno legitimiran u odnosu na navedeni dio tužbenog zahtjeva.

Sud prvog stupnja je primjenom odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a te Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („NN“ 91/04, 37/05, 59/07 i 148/09 – u daljnjem tekstu Tarifa) tuženiku i umješacu priznao trošak zastupanja. Bez osnove tužitelj u žalbi ukazuje na previsoko odmjeren parnični trošak zastupanja na ročištima. Naime, trošak zastupanja na ročištu na kojem se nije raspravljalo o glavnoj stvari (11. ožujka 2008. godine) pravilno je obračunat u iznosu od 500,00 kn prema Tbr. 9.t.5. Tarife. Međutim, osnovano tužitelj u žalbi ukazuje da tuženiku ne pripada trošak sastava žalbe na rješenje kojim je

određena privremena mjera, budući da je žalba odbijena kao neosnovana i rješenje suda prvog stupnja potvrđeno.

Obzirom da je tuženiku za sastav žalbe na naprijed navedeno rješenje dosuđen iznos od 500,00 kn uvećano za PDV od 23 % što iznosi 115,00 kn i daje ukupan trošak od 615,00 kn, valjalo je odluku o parničnom trošku za navedeni iznos preinačiti i zahtjev tuženika odbiti kao neosnovan.

Slijedom navedenog valjalo je žalbu tužitelja odbiti kao neosnovanu i presudu suda prvog stupnja potvrditi u točki I. izreke, točki II. izreke za iznos od 24.910,00 kn i točki III. izreke, a kako je odlučeno u točki I. izreke ove presude pozivom na odredbu iz čl. 368. st. 1. ZPP. Istovremeno je uvažanjem žalbe tužitelja presuda suda prvog stupnja u točki II. izreke preinačena za iznos od 615,00 kn, a kako je odlučeno u točki II. izreke ove presude pozivom na odredbu iz čl. 373. t. 3. ZPP-a

Tužitelju nije dosuđen trošak žalbenog postupka, budući je uspio samo djelomično u odnosu na odluku o parničnom trošku, a zbog toga nisu nastali posebni troškovi.

U Rijeci, 3. rujna 2014. godine

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Milena Vukelić Margan, v.r.

Za točnost otpravka – ovlaštenu službenik

SVETLANA POPOVIĆ

